

MILENA AGUS

Mal di pietre

จากดวงจันทร์

มิเลนา อากุส เขียน
นันทวรรณ ชาญประเสริฐ แปล

อ่านดีที

---

alibooks

Mal di pietre

Copyright © 2006 notttempo srl

Thai translation © 2017, Nuntawan Chanprasert

All rights reserved

จากดวงจันทร์

มิเลนา อากุส **เขียน**

นันธวรรณ ชาญประเสริฐ **แปล**

อภิรดา มีเดช **บรรณาธิการ**

วิญญู กูกาสิงห์ **พิสูจน์อักษร**

ณชวัลย์ ศรีอรุโณทัย **รูปเล่ม**

นันท์ณิชา ศรีวุฒิ **วาดภาพปก**

antizeptic **ออกแบบปก**

มีนาภา โมไนยพงศ์ **บรรณาธิการจัดการ**

ชฎารัตน์ วิลัยพล **ที่ปรึกษา**

จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์อ่านิตาลี, ตุลาคม 2560

Website: www.alibooks.it E-mail: info@alibooks.it

Facebook: www.facebook.com/alibooks.it

พิมพ์ที่ : บริษัทภาพพิมพ์ จำกัด

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทเคล็ดไทย จำกัด

ISBN 978-616-92759-3-0

ราคา 180 บาท

จากดวงจันทร์

“หากฉันจะไม่ได้พบเธอในชีวิตนี้
ก็ขอให้ฉันรู้สึกขาด”

ทหารคนหนึ่งในภาพยนตร์เรื่อง *The Thin Red Line* คิด

ยารู้จักกับทหารผ่านศึกคนนั้นในฤดูใบไม้ร่วง ปี 1950 ตอนเดินทางจากเมืองคัลยารีไปยังแผ่นดินใหญ่เป็นครั้งแรก ขณะนั้น ย่าคงกำลังจะอายุครบสี่สิบปี ยังไม่มีลูก เพราะ *su mali de is perdas*¹ ทำให้แท้งในช่วงเดือนแรกๆทุกครั้ง ย่าจึงถูกส่งตัวไปรักษาโรคที่บ่อน้ำแร่ ตอนไป ย่าสวมเสื้อคลุมทรงตรง รongเท้า ส้นสูงผูกเชือก และถือกระเป๋าเดินทางใบที่สามถือเข้าไปในหมู่บ้าน ตอนย้ายถิ่นฐานหลังเกิดภัยพิบัติ

---

¹ ภาษาถิ่นของชาวเกาะซาร์ดิเนีย ความหมายตรงตัวคือ โรคหิน ซึ่งคือ นิ่วในไต

ยาแต่งงานช้า คือในเดือนมิถุนายน ปี 1943 หลังจากท้ออเมริกา
ที่ระเบิดถล่มคัลยารี สมัยนั้นหากใครอายุสามสิบแล้วยังไม่มี
ครอบครัว ก็คล้ายๆกับเป็นสาวที่นทีกแล้ว ยาไม่ได้ขี่เหร่ หรือ
ไม่มีผู้ชายมาจีบ ไม่ใช่เลย เพียงแต่ว่าผู้ชายเหล่านั้นเมื่อจีบไป
ได้สักระยะ ก็เริ่มห่างเหิน แล้วหายหน้าไปก่อนจะขอหมั้นหมาย
จากปู้ทวดของฉัน คุณครับ เกิดเหตุสุดวิสัยทำให้ผมไปหาคุณ
วันพุธนี้และวันพุธหน้าไม่ได้ ทั้งๆที่ผมอยากไปหาคุณเหลือเกิน
น่าเสียดายว่าเป็นไปไม่ได้จริงๆครับ ย่าจึงรอวันพุธที่สาม แต่
มักมีเด็กผู้หญิงถือจดหมายเลื่อนนัดมาให้ทุกครั้ง และหลังจาก
นั้นก็เงียบหายไป

ปู้ทวดกับน้องสาวของยาร์ักยา แม้ว่าจะเริ่มเป็นสาวที่นทีก
แล้วแบบนี้ ผิดกับยาทวด ซึ่งมักทำกับยาเหมือนไม่ใช่เลือดเนื้อ

เชื้อไขของคุณ และบอกว่าอย่ารู้ว่าเพราะอะไร

วันอาทิตย์ ยามเมื่อสาว ๆ ไปร่วมพิธีมิสซา หรือเดินเล่น คล้องแขนคู่มั่นคู่มายไปตามถนนใหญ่ อย่าจะรวบผมมวย ซึ่ง แม้แต่ตอนฉันยังเด็ก และย่าอายุมากแล้วยังดกดำ แล้วตอนนั้น จะขนาดไหน เสร็จแล้วเข้าไปโบสถ์เพื่อขอเหตุผลจากพระเจ้า ว่า เพราะอะไรถึงได้ไม่ยุติธรรมกับย៉านัก ไม่ยอมให้ยารู้จักความรัก ซึ่งเป็นสิ่งสวยงามที่สุด และเป็นสิ่งเดียวที่คุ้มค่ากับการมีชีวิตอยู่ โดยต้องตื่นแต่ตีสี่เพื่อทำงานบ้าน แล้วไปทำงานในไร่ แล้วไป เรียนปักผ้าอันแสนน่าเบื่อ แล้วเอาเหยือกเทินหัวไปรองน้ำดื่มที่ น้ำพุ แล้วอดนอนทั้งคืนทุกสัปดาห์เพื่อทำขนมปัง แล้วดักน้ำในบ่อ แล้วต้องให้อาหารไก่อีก ฉะนั้น หากพระเจ้าไม่ต้องการให้เธอรู้จัก ความรัก ก็ขอให้ฆ่าเธอเสีย ด้วยวิธีไหนก็ได้ บาทหลวงบอกยาใน ช่วงแก้บาปว่า ความคิดเหล่านี้เป็นบาปหนัก ในโลกนี้ยังมีสิ่งอื่น อีกมากมาย แต่อย่าไม่สนใจสิ่งอื่นทั้งหลายนั้นสักนิดเดียว

วันหนึ่ง ย่าทวดถือแส้เอ็นวีร่อย่าอยู่ในลานบ้าน แล้วเขียน ย่าจนเลือดออกแม้กระทั่งที่หัว และใช้ขึ้นสูง ย่าทวดรู้จากเสียง ร่ำลือในหมู่บ้านว่า ที่บรรดาชายหนุ่มหนีไปก็เพราะยาแต่งบทกวี

รักร้อนแรงและยังสอเรื่องลามกด้วยให้พวกเขา ลูกสาวของ
ย่าทวดไม่เพียงสร้างความอับอายขายหน้าให้ตัวเองเท่านั้น แต่ยัง
คนทั้งครอบครัวด้วย ย่าทวดจึงเขียนไม่หยุด พลังตะโกนใส่ว่า
“นั่งปีศาจ นั่งปีศาจ!” และสาปแช่งวันที่ให้ย่าเข้าเรียนชั้นประถม
และหัดเขียนหนังสือ

เดือนพฤษภาคม ปี 1943 ปู่มายังหมู่บ้าน อายุล่วงเลยสี่สิบ ทำงานเป็นพนักงานในโรงงานผลิตเกลือของคัลยารี ปู่เคยมีบ้านหลังงามอยู่บนถนนจูเซปเป มันโน ซ่างโบสถ์ซานจอร์โจและซานตาคาเตรีนา มองจากชั้นบนเห็นหมู่บ้านหลังคาบ้านเรือนยาวไกลไปจนถึงทะเล หลังจากกระเบิดลงเมื่อวันที่ 13 พฤษภาคม บ้านหลังนั้นและโบสถ์ รวมถึงอีกหลายสิ่งหลายอย่าง ก็ไม่เหลืออะไร นอกจากหลุมและกองเศษปรักหักพัง ครอบครัวของย่ารับสุขภาพบุรุษคนนี้เข้าไปอยู่ในบ้านด้วย เขาไม่ถูกเรียกตัวไปสงครามเพราะอายุมากแล้ว และเพิ่งเป็นหม้าย ย้ายจากบ้านเดิมโดยมีกระเป๋าเดินทางซึ่งขอยืมคนอื่นมาเพียงใบเดียว กับข้าวของสองสามชิ้นที่เอาออกมาได้จากเศษอิฐเศษปูน มากินอยู่หลังนอนโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ ภายในเดือนมิถุนายน เขาขอแต่งงานกับย่า ก่อนแต่งงานเดือนนั้น ย่าร้องไห้แทบทุกวัน คุณเข่าแทบเท้าปู่ทวด อ่อนวอนขอให้ท่าน

ตอบปฏิเสธ ให้แต่งเรื่องว่ายามีคู่หมั้นคู่หมายแล้ว ซึ่งตอนนี้ไปร่วมรบในสงคราม หรือถ้าไม่อย่างนั้น หากคนในบ้านไม่ต้องการให้ย้ายอยู่ด้วยอีกต่อไป ยาก็พร้อมจะทำทุกอย่าง ย่าจะไปหางานทำในเมืองคัลยารี “คนจากคัลยารีมาที่นั่นะ ลูกเอ๋ย แล้วลูกกลับจะไปที่นั่น! ในเมืองไม่มีอะไรเหลือแล้ว”

“มันบ้า” ย่าทวดตะโกน “บ้าสิ้นดี! อยากไปเป็นกะหรีในเมือง มันมีปัญญาทำได้อยู่อย่างเดี๋ยวนี้แหละ เพราะทำอะไรไม่เคยเป็นเลย หัวกลงมาตั้งแต่เด็ก”

ไม่ยากอะไรเลยหากจะปั้นเรื่องคู่หมั้นคู่หมายในสนามรบไม่ว่าจะเป็นบนเทือกเขาแอลป์ ในลิเบีย แอลเบเนีย หมู่เกาะในทะเลเอเจียน หรือไม่ก็ลงเรือไปกับราชนาวิ ไม่ยากอะไรเลย แต่กระนั้นปู่ทวดย่าทวดก็ไม่ยอมรับฟัง ย่าเลยบอกเขาไปเองว่า ย่าไม่ได้รักเขา และจะไม่มีวันเป็นภรรยาที่แท้จริงได้ เขาตอบว่าไม่ต้องห่วง เขาก็ไม่ได้รักย่าเหมือนกัน ทั้งนี้ในกรณีที่ตั้งครรภ์ว่าตัวเองกำลังพูดถึงอะไร ส่วนเรื่องการเป็นภรรยาที่แท้จริงนั้น เขาเข้าใจดีมาก เขาจะไปช่องโสเภณีในย่านมารีนาของเมืองคัลยารีเหมือนที่เคยทำมาโดยตลอดตั้งแต่หนุ่มๆ และไม่เคยติดโรคอะไรมาเลย

แต่ทั้งคู่ไม่ได้กลับไปคัลยาร์จนปี 1945 ปู่กับย่าจึงนอนด้วยกันเหมือนพี่ชายกับน้องสาวในห้องสำหรับแขก ซึ่งตั้งเตียงสูงแต่ไม่ใหญ่นัก ทำด้วยเหล็กฝังเปลือกหอยมุก มีภาพวาดของแม่พระกับทารกเยซู นาฬิกาตั้งโต๊ะครอบด้วยโดมแก้ว อ่างล้างหน้ากับเหยือกน้ำและกะละมัง กระจกวาดลายดอกไม้หนึ่งดอก และกระโถนกระเบื้องใต้เตียง สิ่งของเหล่านี้ย้ายขนไปบ้านบนถนนจูเซปเป ม้านโนด้วยเมื่อชายหลังในหมู่บ้าน ย่าอยากได้ห้องนอนแบบเดียวกับห้องที่นอนในปีแรกของชีวิตสมรส แต่ห้องนอนในบ้านที่หมู่บ้านรับแสงและอากาศจากระเบียงทางเดินเท่านั้น ส่วนบ้านที่ถนนมันโนมีแสงสาดจ้าเข้ามาจากทางทิศใต้และทางทะเล กระทั่งตะวันตกดิน ต้องของทุกอย่างเปล่งประกายวิบวับ ฉันรักห้องนี้มาตลอด ตอนเด็กๆ ย่าให้ฉันเข้าไปก๊อต่อเมื่อฉันทำตัวดีแต่ไม่เคยเกินวันละครั้ง

ในปีแรกหลังแต่งงาน ย่าป่วยเป็นมาลาเรีย บางครั้งไข้ขึ้นสูงถึงสี่สิบเอ็ดองศา ปู่เป็นคนเฝ้าไข้ย่า นั่งเป็นชั่วโมงๆ คอยตรวจดูไม่ให้ผ้าบนหน้าผากอุ่น หน้าผากย่ำร้อนเป็นไฟ จนต้องใช้ผ้าชุบน้ำที่เย็นเป็นน้ำแข็ง ปู่เที่ยวไปเที่ยวมา ได้ยินเสียงรอกของบ่อน้ำดังทั้งกลางวันกลางคืน

วันหนึ่งในช่วงนั้น ซึ่งเป็นวันที่ 8 กันยายน คนวิ่งไปบอก ปู่เรื่องที่ได้ยินทางวิทยุ นั่นคือ อิตาลีขอสงบศึก และสงคราม สิ้นสุดแล้ว แต่ปู่กลับเห็นว่ายังไม่สิ้นสุดเลย และหวังเพียงว่านายพล บัสโซผู้บัญชาการจะปล่อยทหารเยอรมันไปจากเกาะชาร์ดิเนียโดยไม่สร้างวีรกรรมอย่างเปล่าประโยชน์ นายพลบัสโซคงคิดเหมือน ปู่ เพราะทหารสามหมื่นนายในกองพลยานเกราะของนายพล ลุงเกอร์เขาเซ็นออกเดินทางไปอย่างสงบโดยไม่สังหารใครเลย และนายพลบัสโซก็โดนจับไปขึ้นศาลเพราะเหตุนี้ แต่ระหว่างนั้น ชาวเกาะชาร์ดิเนียก็รอดปลอดภัย ผิดกับบนแผ่นดินใหญ่ ปู่กับ นายพลคาดการณ์ถูก เพราะต่อมาเพียงฟัง *สถานีวิทยุลอนดอน* ก็จะได้ยินนายพลบาดอลโยผู้นำรัฐบาลของอิตาลีแสดงความ ไม่พอใจหลายครั้งหลายหน เนื่องจากบรรดาทหารอิตาลีที่โดน ฝ่ายเยอรมนีจับเป็นเชลยบริเวณแนวรบของอิตาลีถูกสังหารหมู่ เมื่อย่าหายป่วย คนบอกย่าว่า ถ้าไม่ได้สามี ปานนี้ใช้คงเล่นงานย่า ตายไปแล้ว และบอกอีกว่า มีการสงบศึก และการเปลี่ยนพันธมิตร ส่วนย่าก็แสดงความใจร้าย ซึ่งย่าไม่เคยให้อภัยตัวเองเลย โดย ยกไหล่เป็นเชิงว่า “ฉันไม่สน”

บนเตียงสูงเตียงนั้น ตอนกลางคืนยาพยายามนอนขดตัวให้ห่างจากปูมากที่สุด จนทำให้ตกพื้นอยู่บ่อยๆ และหากคืนไหนดวงจันทร์สาดแสงลอดประตูซึ่งอยู่ด้านระเบียงทางเดินเข้ามาส่องหลังของสามี ยาแทบจะตกใจกลัวบุคคลภายนอกแปลกหน้าผู้นี้ ซึ่งยาไม่รู้ว่าเขาหน้าตาดีหรือไม่ เพราะไม่มองหน้าเขา และเขาก็ไม่มองหน้ายา หากว่าปูหลับสนิท ยาจะปัสสาวะใส่กระโถนได้เตียง แต่ถ้าปูเคลื่อนไหวแม้เพียงเบาๆ ยาจะสวมผ้าคลุมไหล่แล้วออกจากห้อง เดินตัดลานไปส้วมข้างบ่อน้ำไม่ว่าจะกี่โมงก็ยาม อันที่จริงปูก็ไม่เคยพยายามเข้าใกล้ยาเลย นอนตัวเกร็งอยู่อีกฟากหนึ่งเหมือนกัน ตัวหรือก็ใหญ่ออกอย่างนั้น จนตกเตียงอยู่หลายครั้ง เนื้อตัวของทั้งคู่จึงมีรอยฟกช้ำเต็มไปหมดเสมอเวลาอยู่กันตามลำพังในห้องนอน ปูกับยาไม่พูดจากันเลย ยาสวดภาวนาก่อนนอน ปูไม่สวด เพราะปูไม่นับถือศาสนาใดเลย และเป็นคอมมิวนิสต์ จากนั้นคนหนึ่งจะกล่าวว่า “ราตรีสวัสดิ์” อีกคนก็ตอบว่า “ราตรีสวัสดิ์เช่นกัน”

ยาทวดต้องการให้ลูกสาวเตรียมกาแฟให้ปูตอนเช้า กาแฟในสมัยนั้นทำด้วยถ้วยกาแฟผสมข้าวบาร์เลย์คั่วในภาชนะพิเศษบนเตาผิงก่อนนำไปบด “เอากาแฟไปให้สามีสิ” ยาจะถือถาดแก้วลายดอกไม้ใส่ถ้วยกาแฟสีม่วงลายทองไปวางไว้ให้ปูที่ปลายเตียง แล้ว

รีบหนีไป รวากับวางขามอาหารให้หมาบ้า เรื่องนี้อีกเช่นกันที่ย่าไม่เคยให้อภัยตัวเองเลยตลอดชีวิต

ปู่ช่วยงานในไร่ด้วยความอดทนตียิ่ง แม้ว่าจะเป็นคนเมือง และในชีวิตที่ผ่านมาเคยแต่ศึกษาเล่าเรียนกับทำงานในสำนักงาน บ่อยครั้งปู่ทำแทนภรรยาด้วย เพราะยาปวดที่ไต่บอ้ยขึ้นเรื่อยๆ อีกทั้งปู่ยังเห็นว่าเป็นเรื่องแยที่ผู้หญิงต้องทำงานในไร่หนัก เช่นนั้น หรือเอาเหยือกน้ำเทินหัวเดินกลับจากน้ำพุ แต่ด้วยเคารพครอบครัวที่ให้ที่พักอาศัย ปู่จึงพูดถึงเรื่องนี้แบบกว้างๆ โดยหมายถึงสังคมชาวเกาะชาร์ดิเนียส่วนใน เพราะที่เมืองคัลยารีนั้น แตกต่างออกไป นอกจากนั้นชาวเมืองยังไม่ถือสาเรื่องเล็กน้อยๆ และไม่มองเห็นความชั่วร้ายอยู่ทั่วทุกหนแห่งอย่างไรเมตตา เป็นไปได้ว่าอากาศชายทะเลทำให้พวกเขารู้สึกเป็นอิสระมากกว่า อย่างน้อยก็ในบางแง่มุม ซึ่งไม่ใช่ในแง่มุมทางการเมือง เพราะชาวเมืองคัลยารีเป็นพวกชนชั้นกลางที่ไม่เคยคิดจะต่อสู้เพื่ออะไรเลย

ส่วนเรื่องอื่นๆ นอกจากยาซึ่งไม่สนใจโลกแล้ว ทุกคนต่างพึง *สภานิติวิทยุลอนดอน* ในฤดูใบไม้ผลิของปี 1944 พวกเขาได้รู้ว่า ตอนเหนือของอิตาลีมีคนประท้วงหยุดงานหกล้านคน ที่

กรุงโรม ทหารเยอรมันถูกฆ่าตาย 32 คน ฝ่ายเยอรมนีล้างแค้นด้วยการกวาดต้อนทหารอิตาลีไปยังที่ 320 คน กองทัพที่แปดของอังกฤษพร้อมจะบุกอีกครั้ง และเข้าตรู่ของวันที่ 6 มิถุนายน ฝ่ายพันธมิตรยกพลขึ้นบกที่นอร์ม็องดี